

Justícia Social

Preu:
15 Cts.

ÒRGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

DESPRES DEL REFERENDUM

El poble català ha aprovat unànimement l'Estatut. Aquesta unanimitat és un mandat imperatiu als constituents catalans. Cal que sàpiguen obeir-lo. I cal, també, que els vertaders demòcrates espanyols el respectin i no cedeixin a la perillosa temptació imperialista que, dissortadament, dormiteja en molts.

Espanya, per mitjà del Govern provisional, abans de donar la seva conformitat a la nova estructura política de l'Estat, va voler saber, i aquest dret ningú li ha discutit, el vertader pensament, la vertadera voluntat de Catalunya. I com l'opinió dels ciutadans es coneix, avui, pel sufragi lliure, va proposar-nos la prova decisiva del referèndum.

En proposar una i acceptar l'altra el referèndum, Espanya i Catalunya varen signar un contracte de termes clars i conclusions clares. Cadascuna va comprometre's a respectar el resultat del vot ciutadà. Catalunya a renunciar a la seva autonomia, si el poble refusava l'Estatut. Espanya a refrendar-la, si Catalunya se'l feia seu.

De no ésser així, ¿per què el referèndum? No existeixen contractes unilaterals. No es pot suposar que Espanya volgués un contracte unilateral, que l'obligués solament si el referèndum era negatiu, que l'alliberés de tot compromís si era afirmatiu.

Catalunya ha contestat amb un sí unànim i ferm i Espanya no ha de dir que no.

Pot dir-ho. Però, sortint-se del camí del dret i de l'honestetat, per a emprar la força.

¿I qui, en aquests moments difícils i quan el món és testimoni, voldrà carregar damunt la seva consciència una responsabilitat tan greu? ¿Qui voldrà jugar-se els destins de la República, trasbalsar la pau pública, fer-nos passar a tots per la vergonya i les sofrenes de lluites civils sagnants?

Poden atiar el foc de velles discòrdies i incomprendions, els agents provocadors de l'ex-rei. És aquesta la trista feina dels diaris reaccionaris, obertament. És aquesta la feina del diari emprat per monàrquics i jesuïtes dies abans del 12 d'abril, hipòcritament.

Però no ho serà dels homes nous portats a les Constituents per un poble d'esperit sa i ple d'anhels constructius. No ho serà d'un Parlament on s'asseuen més de 100 diputats socialistes, on constitueixen la majoria militants de partits d'esquerra i estatutàriament federals.

Ens parlen els agents provocadors del Borbó de la unitat de la pàtria, de Catalunya egoista i anarquista, de voluntat nostra agressiva i antiespanyola. I tanmateix a l'hora que a Catalunya hem donat proves màximes de cordialitat, de comprensió, de voluntat peninsular!...

Però, ¿com han de parlar així els altres? ¿Els que saben que el nostre Estatut és un programa mínim autonòmic, sense estridències ni equivocs? ¿Els que saben que els drets i funcions de l'Estatut, són els corrents, els normals en tots els països fede-

ral del món? Estats Units, Brasil, Alemanya, Suïssa, ofereixen iguals característiques, accentuant certs punts que ací semblarien heretgies. A la mateixa Argentina, on el principi federal s'articula constitucionalment en tons prudents, cada província té cura de l'ordre públic interior, es fa justícia amb els seus tribunals i codis particulars. ¿I ha d'ésser ací la desintegració de la pàtria, delictes de separatisme?

¿En quin país vivim? ¿Amb la República hem canviat la forma i gens el fons de l'ànima espanyola?

Quina tristesa la d'omplir d'interrogants l'esperit nostre hores després del referèndum, jornada gloriosa que ens eleva a categoria de collectivitat civilitzada! I quan tots, tots, els d'ací i els d'enllà l'Ebre, hauríem de fondre'ns en una abraçada germanívola, d'éssers retrobats en llur substància i en llur sang a la fi dels segles d'opressió monàrquica i imperial!...

Això passarà, tempesta en un vas d'aigua. Volem creure-ho. Volem creure que l'onada imperial que ha respost el referèndum és la darrera badallada comàtica de l'esperit que ocí la revolució. I que trepitjant l'escuma sanguinosa, els homes forts de l'Espanya republicana portaran fins on sigui la bandera de la llibertat i de la justícia, i amb la seva veu potent i senzilla ofegaran la migrada i subtil de qui volen fer veure mils colors on no n'hi ha més que un!

«Volen crear a Catalunya el nucli d'un partit socialista digne de la grandesa de Catalunya»

Ha dit Gabriel Alomar a un repòrter d'«El Sol»

El company Gabriel Alomar ha fet interessants declaracions a un repòrter d'«El Sol». Traduíem els següents fragments:

«A Catalunya preval la Confederació Nacional del Treball sobre la Unió General de Treballadors. Però, l'apoliticisme de la Confederació fa molt de mal. Indirectament cooperen amb la Lliga, en materialitzar els problemes catalans i emmotllar-los en formes estrictament econòmiques. La seva passivitat davant els assumptes adients a les bases fonamentals de la llibertat individual, ha contribuït força a la formació i a la duració de la dictadura.

«Catalunya és país d'immigració proletària. Molts d'aquests grups de treballadors manquen del sentit de connubi i d'arrel amb la terra, és a dir, de ciutadania. Això ha florit en ideals massa simplistes i primaris, la

L'Estatut és la prova de foc de la democràcia espanyola.

I d'ella en sortirà triomfant i fecunda!

fórmula cabdal dels quals fou l'anarquisme.

«Nosaltres volem crear a Catalunya el nucli d'un Partit Socialista digne de la grandesa de Catalunya. Lluitem amb greus dificultats.

«—¿Quines són les seves relacions amb el Partit Socialista obrer espanyol?

«—Possiblement hi hagi hagut quelcom d'incomprensió, però no per la nostra part. Nosaltres no podem ignorar el fet de la voluntat autonòmica de Catalunya, i encara que teòricament res pot haver-hi més oposat que els conceptes socialisme i nacionalisme, tampoc no és natural que un partit socialista constituït dins de cada Estat vulgui confondre la vida nacional amb l'Estat mateix. Si el socialisme tendeix a la integració federativa de totes les nacionalitats en una solidaritat universal (i l'internacionalisme no és altra cosa), és natural que aquesta integració es faci amb els grups nacionals que siguin una realitat viva. Servant les millors harmonies amb la Unió General de Treballadors i el Partit Socialista obrer, volem crear un grup nacional i idiomàtic, de contextura catalana, i tanmateix, per assolir la major eficàcia damunt el proletariat català, les aspiracions del qual s'especialitzen inconfundiblement de l'Estat espanyol.

«—La Unió Socialista de Catalunya, ¿ha estat reconeguda per la Internacional Socialista?

«—Això no és un fet encara, degut a la mateixa joventut del partit. Crec que no trobarem cap dificultat a ésser admesos.

«—¿Tendeixen a absorbir els nuclis de la Unió General de Treballadors a Catalunya?

«—No val la pena. Porten una vida molt minsa i serà millor crear nuclis nous i joves.

«—La nova generació d'intel·lectuals catalans, ¿veu amb atenció el desenvolupament del partit?

«—Fins a tal punt i amb tal simpatia, que hem vingut al Parlament íntimament lligats amb l'Esquerra. Hem degut, però, ara, pensar altrament en el cas concret del vot de confiança al Govern. Per a nosaltres, en aquest moment, és qüestió primordial afermar la continuïtat de la República, la qual cosa és el vertader eix d'Espanya. Mai no hem perdut la confiança en creure que el govern farà honor a les seves promeses de respectar la vida i la llibertat de Catalunya.»

DE PARÍS Estant...

— Ja ho saps. Els catalans fan la guerra separatista a Andalusia. Apa, i no perdís temps!
— Hi corro amb tretze cametes!..

Avui dia hi ha tres vegades més d'obriers parats arreu del món que dos anys enrera: «no hi haurà remei per a l'atur forçós mentre subsisteixi el règim capitalista», ha dit A. V. Alexander, ministre laborista.

LA SETMANA POLITICA

La U. S. C. i el Govern provisional

D'acord amb el Comitè Executiu, els diputats constituents de la U. S. C. no van oposar-se a la continuació del Govern provisional.

¿Suposa, aquesta actitud, un vot de confiança, una conformitat amb el que s'ha fet i deixat de fer del 14 d'abril ençà?

No!

Ha estat un vot objectiu, fruit de l'observació objectiva de la realitat ibèrica. Un vot de qui no vol comprometre l'esdevenidor immediat revolucionari, obrir les portes a veus de tempesta i mals pitjors.

¿Han compromès llur llibertat futura, per quan arribi l'hora de retre comptes definitius, de crítica, de censura, els parlamentaris socialistes catalans?

No!

Les responsabilitats a exigir, resten en peu. Puix no és un bill d'immunitat el que varen atorgar al Govern.

El govern revolucionari no ha estat al nivell de l'hora suprema viscuda. Potser la seva manca d'homogeneïtat, de decisió, ens costi encara més d'un trasbals de violències i repressions. Mentre uns ministres han desbrossat violentament el camí, altres avançaren amb timidesa, i altres semblen imatges redivives de vells temps i règims.

Davant ell tot era terra plana, meravellosa per a la cursa revolucionària, sense por a la davallada a abims sobtats i a topades contra muntanyes fora l'horitzó. El poble ho volia i va posar-hi la seva ardent confiança: la confiança freturosa dels maulaurats que desperten de seculars esclavatges, i amb els braços per a conrear deserts i amb el cor ferm per a sentir i suportar els sentiments més punyents i pregonos. Però, al Govern revolucionari li ha mancat la fe. I a certs dels seus membres, la voluntat revolucionària constructiva.

No ha dirigit els esdeveniments.

No canalitzà les aspiracions populars.

No tingué cura de donar, tot seguit, un continuït vivent i renovat a la revolució, que servís de fre a imprudències previsible i massa humanes.

No va veure que la legalitat era ell, i que ell tenia el deure sagrat de crear-la anant al fons dels problemes polítics, socials, econòmics i religiosos, plagues sagnants del cos hispànic.

No va capir que la tasca essencial d'un govern revolucionari no consisteix a reprimir excessos populars, del mateix poble que li donà el poder amb la seva empena i les seves sofrències, sinó a anihilar les causes que, persistint, fatalment han de produir-los.

Com negar-ho?

Espanya no hauria vist la crema de convents, de decretar el Govern la separació de l'Església i de l'Estat i el càstig degut als clergues conspiradors.

A Catalunya molts conflictes s'haurien ajornat, i l'agreuement social no s'hauria intensificat més enllà del que és lògic, si el Govern hagués delegat funcions socials en mans de la Generalitat, i més sabent que elles havien d'ésser executades per un home de mentalitat densa, de cor humà, d'insuperable història socialista, com el company M. Serra i Moret.

La febre de vagues arreu d'Espanya i les onades de desesperança que han commòs el cor de milers d'humils espanyols, no enfosquien l'horitzó republicà si el Govern hagués desenvolupat una enèrgica política de revisió de salaris i, sobretot, d'abaratiment de la vida.

Els successos de Sevilla i les canonades que enrunaren la casa de Cornelio—episodi indigne de la República i d'un país civilitzat—no serien crit de guerra dels agitadors sistemàtics i llavors verinosos, si el Govern hagués resolt el problema agrari andalús de l'única faisó possible: destruint i repartint els latifundis.

Que això excedia les facultats del Govern?

D'ésser veritat, Domingo i Azaña tindrien tants delictes damunt llurs consciències, que ni tots els anys dels cavernaris codis serien prou per a castigar-los. ¿Quina llei autoritzà Domingo a fer del pressupost d'Instrucció Pública l'ús que n'ha fet, a gastar discrecionalment en la creació d'escoles milions no consignats en cap text antic, sense «partides» legalitzades per cap Parlament? ¿Quina llei autoritzà Azaña a capgirar l'Exèrcit nacional, a depurar-lo de paràsits, a no gastar centenars de milions de pessetes pressupostades en la llei vigent

abans del 14 d'abril? Un i altre no han tingut més llei que la revolució, que un manament claríssim del poble. Un i altre han creat la nova legalitat: la legalitat que llurs companys no han sabut o no han volgut fer seva.

Tot això és veritat.

Però, essent-ho, ¿convenia a la República l'enfermament del Govern provisional?

Evidentment, no!

¿Quines haurien estat les conseqüències, donats el moment i la decisió del grup més nombrós i més orgànic de la Cambra?

En primer lloc es desarticulava l'obra revolucionària. Després, es llançava damunt les Corts Constituents un foc de desharmonia i de passions destructives.

¿Què podia sortir-ne d'una prematura crisi governamental? Una d'aquestes dues solucions:

O un govern personal,

O una successió de governs parlamentaris, sense autoritat moral, sense prestigi davant l'opinió pública.

Qualsevol de les dues hauria posat la República en perills mortals.

Un govern personal és la dictadura en període constituent. I una dictadura de dretes, que res no cedeixen, que res no comprenen. Amb l'aggravant que ja fa temps que tenen el candidat a la mà.

Una successió de governs febles seria el caos, la descomposició de totes les forces revolucionàries, les sotragades epilèptiques de multituds òrfenes de direcció i sense esperança en els medis normals de la política civilitzada. I, a la fi, en un període no massa llunyà, la inevitable situació de força, el redreçament venjatiu de les «forces vives», dels estaments «d'ordre», que el mateix ens podrien aportar la revolució que retornar-nos a la ignomínia d'una nova restauració.

I mentrestant, l'obra bàsica de les Constituents ajornada un i altre dia. Anarquitzaes per les misèries de la petita política, aclaparades per debats «polítics» tòxics, saltant de crisi a crisi, les Constituents no tindrien la serenitat, ni la visió necessàries per a estructurar el nou Estat. ¿Per quan l'Estatut? Per quan la Constitució? ¿Per quan les lleis agràries? Ara podem fer un càlcul aproximatiu de mesos. Però, endinsant-nos en el cercle viciós de les crisis parlamentàries, s'enfonsa tota base i es perd tota possibilitat.

Aquesta és la realitat objectiva, l'encadenament de fets estranys al Govern, superiors al nostre voler, que han decidit el vot dels constituents i del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya.

Volem que les Constituents acabin el més aviat possible llur tasca fonamental: aprovar l'Estatut, fer la Constitució, sancionar les lleis agràries i gremials. I no hem volgut posar en llur camí el més lleu obstacle, la més petita pedra que poguessin fer-les trontollar.

¿Que l'hora de la censura i de les sancions pel que ha fet o deixat de fer el Govern provisional, ja vindrà!...

La F. A. I. i la C. N. T.

Llegim a *Solidaridad Obrera*:

«El fet d'ésser la F. A. I. i la C. N. T. dues entitats distintes, amb vida independent, no s'oposa a què els dirigents i militants de la C. N. T. i la finalitat d'aquesta, siguin anarquistes.

«La F. A. I. i la C. N. T., encara que per camins paral·lels, van dreturerament cap a la societat anarquista.»

H'ha dues afirmacions que cal separar:

Que els dirigents de la C. N. T. són anarquistes.

Que els militants de la C. N. T. són anarquistes.

La primera, dissortadament, és certa.

La segona, afortunadament, no n'és.

Els centenars de mils d'homes que avui cotitzen a la C. N. T. no són anarquistes. Hi haurà anarquistes, com hi ha socialistes, comunistes i fins lerrouxistes. Hi cotitzen per la força tradicional, per una necessitat vital de defensa i millorament. No perquè els dirigents siguin anarquistes.

Hi són pesi a ells i amb l'esperança d'alliberar-se d'ells.

I el més aviat possible.

L'obrer català té cervell clar i constructiu. És polític i sensible als problemes de la terra i als corrents universals. I l'anarquisme és un fruit d'immigració i de les tàctiques tenebroses de la morta

monarquia contra Catalunya i el seu esperit d'emancipació i de progrés.

Accessibles i mai tancades les vies legals, del dret d'humans i ciutadans, l'obrer català hi entrarà resoltament i amb ple sentit de responsabilitat pròpia i aliena.

La irresponsabilitat amb disfressa doctrinària dels anarquistes de la F. A. I. dirigents de la C. N. T., ja és a les acaballes. Els «fons secrets» —i quasi la totalitat de les cotitzacions els engruixeixen—es fondran amb un règim de llibertat i de legalitat. I amb els «fons secrets», la força de la F. A. I. i dels seus grups d'acció.

S'atansa l'hora de la responsabilitat per a tots, de la clandestinitat per a ningú. L'obrer català, com qualsevol obrer civilitzat del món, voldrà saber on van i què se'n fa dels seus diners, sostrets amb tant sacrifici del pa dels seus fills. Voldrà saber qui fa i qui resol les vagues. Voldrà saber com i quan es nomenen les comissions de direcció. Voldrà intervenir, sense por a matonatges organitzats, en els sindicats i en les assemblees, per a defensar el seu dret, per a no ésser carn de canó de professionals d'una revolució que no pensen fer. Voldrà que la democràcia sindical encarrili la defensa dels seus interessos de classe explotada, i no la cridèria epilèptica i negativa. Voldrà guanyar batalles i no perdre-les sempre, víctima del joc ciclar massa característic a casa nostra: revifament violent dels quadros sindicals i, a l'aguait, el Martínez Anido de torn.

No. La C. N. T. no va «dreturerament, cap a la societat anarquista». La C. N. T. subsistirà, quan els anarquistes de la F. A. I. no siguin més que un record històric, i un mal record. I amb els de la F. A. I., els patrons anarco-sindicalistes, l'altra herba verinosa que cal també arrancar d'arrel.

L'Estatut i la premsa madrilenyà

L'Estatut de Catalunya ha estat votat lliurement i conscient per tot el poble català.

Ens pensàvem nosaltres que això, tan evident i tan aconhador, seria no ja l'orgull ciutadà de Catalunya, sinó per a tots els demòcrates i republicans d'Espanya.

Però la veritat no afalaga a tothom.

Molts diaris de Madrid han comentat el referèndum amb reticències impròpies, d'una mesquina inversament. No ens referim als diaris reaccionaris, puntals de la morta monarquia. El que poden dir aquests, ni ens espanta ni ens afecta. Ens referim als diaris que es diuen republicans, liberals, demòcrates i fins amics de Catalunya.

Se n'adonen ara que el Govern central no ha tingut cura de supervigilar el referèndum. ¿A qui la responsabilitat? El Govern central podia fer-ho, i si no ho ha fet es deura a què confiava en l'honestetat nostra, o a què tenia interès a oferir una objecció de tal mena als enemics de l'Estatut. Preferim creure la primera hipòtesi. Puix la segona, ¿on ens portaria?

Heus ací un joc perillós.

Nosaltres sabem ben bé quant de sincer i cordial hi hagué en el referèndum. Nosaltres sabem que mai la voluntat d'un poble ha sortit més pura i més ferma, de les urnes.

¿Com ha de reaccionar, doncs, el català que, en resposta a la seva sinceritat, a la seva cordialitat, escolta paraules de malfiança?

Per aquest camí, no!

No som els catalans un poble sense dignitat ciutadana. I ens fa el pitjor agravi qui pensi que qualsevol home, per gran i fortament arrelat en els nostres cors que fos, pot oferir a la consideració aliena una voluntat amanyada amb el frau.

No som els catalans un poble d'inconscients. Sabem quina responsabilitat hi ha darrera l'Estatut, tant si és acceptat com si no. ¿I pot pensar ningú que nosaltres prendríem aquesta immensa responsabilitat, si no hi fóssim amb tota l'ànima?

El referèndum és l'expressió clara i vibrant de Catalunya.

Mereixerà ella, o no, l'acolliment fraternal dels pobles ibèrics. Ens portarà ella a una era de germanor o de rancúnies agreujades. Però, la premsa madrilenyà no té dret a sabotar la solució de concòrdia, vertader llegat de la revolució, inferint-nos agravis i despertant dubtes i revifant vells prejudicis en els germans d'Ibèria.

JOAN COMORERA

LA LLIURE COMPETENCIA

Ètica

L'altre dia el senyor Epsilon, redactor de qüestions econòmiques a «La Publicitat», amb l'excusa de tractar de la delicada situació econòmica del Govern soviètic, es permetia reprendre les tradicions d'aquella casa i dir quatre penjaments del socialisme com a teoria econòmica tot cantant les virtuts de la lliure competència i de l'estímul de l'interès privat en l'economia. Aquestes originals teories, en l'exposició, de les quals s'han distingit sempre d'una manera tan brillant l'immens Nicolau d'Olwer, sembla que són molt del gust dels quatre botiguers subscriptors del diari i socis del P. C. R.

Pretendre tractar seriosament de l'actual situació econòmica i fer sortir en ajut d'arguments interessats aquestes rebregades teories, és demostrar un desconeixement absolut de les realitats actuals alhora que un esperit més mesquí que el més mesquí de tots els vetes-i-fils de la xamosa vila de Gràcia.

El senyor Epsilon constata amb evident satisfacció que les coses econòmiques no rutllen gens bé en la Rússia soviètica i treu la conclusió que si la circulació fiduciària ha augmentat considerablement i la producció de les empreses estatals resulta cara és degut a què «manca en l'economia socialista aquella lluita contínua de la competència que en el fons és una batalla intel·lectual per a la perfecció en el terreny econòmic» (!!).

Admirable ingenuïtat, alhora que admirable sarcasme! Que no té ulls el senyor Epsilon per veure que el joc de la lliure competència i de l'egoisme individual («magnífic motor per a fer marxar l'economia a gran

velocitat en el camí de la prosperitat») és el mateix que ens han portat aquest terrible desgavell econòmic que regna pertot el món capitalista i del qual encara no sabem ni quan ni com en sortirem si no és per mesures heroiques i no gaire científiques? Que no sap llegir aquest senyor en la capacitat de consum cada dia més reduïda de les masses, el senyal més evident del fracàs d'un sistema econòmic basat exclusivament en l'egoisme personal i en la lluita per la vida, desproveït de tot ideal ètic? No és, per ventura, la lliure competència la que llança unes nacions contra les altres, la que encèn la guerra de tarifes, la que fa cremar milers de tones d'articles d'alimentació quan hi ha masses que es moren de fam, la que empeny a perfeccionar més i més els sistemes de producció sense reparar si aquest perfeccionament és oportú, la que treu del treball i llança a la misèria milions i milions d'homes: en fi, la que empeny a aquest «magnífic motor, etcètera», que és l'egoisme individual, nega la seva pròpia raó d'ésser i propulsa la creació de grans empreses monopolistes que neguen de la manera més rotunda els principis de l'economia liberal i atempten els més elementals drets dels pobles? Per ventura el recent acord Chadbourne (sobre la limitació de la producció de sucre), les conferències del blat a Roma i Londres, els monopolis internacionals de llumins, de bombetes elèctriques, de matèries químiques, etc., els càrtels del zinc, de l'acer i tants d'altres són fets que abonen la teoria, altre temps famosa, de la lliure competència i no són, al contrari, arguments a favor d'aquesta direcció uni-

ficada que vostè retreu en l'economia socialista? Un economista anglès ha dit: «El capitalisme és la darrera fase del canibalisme»; Stuart Chase acaba de publicar un lluminós article en el qual sota el títol «Free Competition: In Memoriam» canta les absoltes a la lliure competència; el Professor doctor Werner Sombart, en la conferència que acaba de donar a Hannover ha dit que «l'economia futura ha d'ésser una economia de pla». Pensi-hi, senyor Epsilon i deixi de recó totes aquestes teories tan d'«ancien régime» que no l'acrediten pas d'home intel·ligent.

L'antiga divisa del liberalisme «laissez faire, laissez passer» ha pres avui un nou significat: «deixeu el capitalisme sol» (Stuart Chase). Mes res hi val: cada dia que passa prenen nova empenya les forces que obren contra el predomini del sistema capitalista i ajuden a ensorrar-lo, entre elles el moviment cooperatiu, que els nostres economistes semblen ignorar-lo. El temps passa vo'ant i l'hora del socialisme s'acosta, cosa que vol dir que dintre de no gaire l'economia estarà orientada vers la satisfacció de les necessitats reals de la societat i unificada sota el control i la direcció de tota aquesta societat.

Ara que si tota la por que té el senyor Epsilon per la vinguda del socialisme prové de la creença que aquesta societat que ha de regir l'economia ha d'estar representada exclusivament per l'estat, pot estar tranquil i fer-se socialista. Si de nosaltres depèn, poca cosa tindrà a fer l'Estat en la futura economia socialista. Tenim instruments millors.

ROCHDALE

El cercle viciós

Es ja de sobres conegut que la puja de jornals queda immediatament compensada per la puja del cost de la vida. Lasalle va formular-ne el postulat, i fins avui la realitat no l'ha desmentit.

Es, doncs, un cercle viciós el de la puja de jornals. El millorament de les condicions de la vida de la classe assalariada ha de cercar-se per un altre camí.

A Espanya, és clar. Ha de cercar-se l'abaratiment de la vida, perquè hi ha molt marge per a procurar-lo. Les contribucions indirectes en forma de consums, que graven directament el cost de les subsistències, en perjudici de la gent modesta, que expenen la major part de llurs guanys en aliments, l'inquilinat sobre vivendes de preu mòdic, són dos exemples indiscutibles de la mala organització del sistema tributari espanyol, que en comptes de nodrir els cabals de l'Estat amb els beneficis dels nacionals, procura nodrir-los augmentant el cost de l'existència.

Aquests fets són ja tan coneguts, fins de la classe obrera, que sembla impossible que encara avui pugui fer-se servir l'augment de jornals de plataforma electoral dintre les organitzacions obreres.

Sembla que ja és hora que es trenqui aquest cercle viciós. També sembla que si algú ha de fer-ho són els homes de la U. S. C., aquí a casa nostra. Gràcies a les últimes eleccions, diversos prohoms del nostre partit estan en posició de fer sentir llurs veus en pro de la solució lògica per millorar les classes humils. Com més de pressa enfoquin el problema, millor. Convé donar la sensació que algú treballa noblement i sense objectius dissimulats a favor de l'obrer. S'imposa la reforma del retir obrer. S'imposa la creació d'un segur contra la malal-

EL CAMÍ DELS QUE VÉNEN

Si bé en l'adveniment de la República tots i cadascú hi contribuïren en la proporció de les respectives capacitats i energies, no es pot afirmar que revolucionàriament l'obrer de casa nostra hagués actuat mai d'una manera ordenada i conscient vers aquest fi que era principi de moltes altres coses: la caiguda de la monarquia.

Tots sabem de sobres que l'obrer català no fou mai monàrquic. Per contra, sempre pesà ben poc en l'atac eficaç i racional a la monarquia. De no haver aquesta degenerat tan lamentablement i si pel seu cinisme poca-vergonya i cavernari no hagués esgotat les reserves morals dels més reacs a tot canvi; si la flor de la intel·lectualitat castellana i catalana no hagués donat al món sencer, i a Espanya en primer lloc, la sensació d'una saba rica i generosa capaç de transformar i vigoritzar l'avantdarrer baluart occidental del jesuïtisme més eixorc; sense aquestes circumstàncies i els elements esmentats, avui els obrers catalans encara estarien com abans.

Individualment molts som capaços de comprendre el que ens manca i el que ens sobra; tots aspirem a una vida d'horitzons il·limitats. Mes, per a arribar-hi no hem fet mai res o ben poca cosa. Les activitats nostres, quan es deixen veure, apareixen fragmentades a l'infinit, en mil societats i grupets tan poc consistents i tan movidissos com l'arena. Inquiets com som naturalment, seguim les modes literàries, polítiques, sindicals, sense pauta. Avui anem aquí perquè el vent s'ha girat d'aquest costat i demà ens

en tornem pel mateix motiu, amb el sentiment velleïtós de la coqueta.

Aquesta lleugeresa nostra no és cap idiosincràcia dels catalans. Podem trobar-la en la resta d'Epanya i, en general, en tots aquells pobles que pateixen del nostre mal.

El nostre mal és l'analfabetisme i el semi-analfabetisme. La monarquia tingué dues raons poderosíssimes per a sabotjar l'Escola. Deixar el més gran nombre possible de gent sense instrucció, sense disciplina intel·lectual, i atraure a les escoles religioses tots aquells infants els pares dels quals volien pels seus rebrots una cultura més extensa que la que podia oferir el pobre maestro sense mitjans ni il·lusions.

Si en l'una ens ensenyaven les virtuts reactives del bastó i l'eficàcia del dictat ràpid retribuït amb bolets, en l'altre sabien robar-nos les set vuitenes parts del temps amb exercicis piadosos i amb textos d'història, literatura, geografia, geologia, etc., que, després de quatre o cinc anys d'alimentar-nos ens deixaven un estómac intel·lectual congestionat amb matèries indigestes.

Aneu amb aquest bagatge a passejar-vos pel món. Als primers passos us doneu compte de dues coses: que no sabeu gairebé res i que el poc que creieu saber són falòrnies. Ni l'Espanya dels Felips fou gloriosa, ni el tribunal de l'Inquisició respirava santedat, ni els Fray Luis o Pedro eren astres literaris, filosòfics, ni de la terra estant s'atura el sol... Encara en quedem, però massa per a posar-les aquí.

Si aquesta desillusió no us encongia l'ànima i no us feia avorrir l'estudi en el precís moment en què la naturalesa vostra i els escassos lleures que us deixava el treball manual us convidaven a altres derivatius, us calia aleshores una voluntat d'acer per a emprendre aquella caminada de l'autoeducació, tan aspra i fatigant, sense nord ni guia i amb totes les deficiències d'una llengua mal ensenyada.

Mancats de punts d'aguant, sense els elements primordials de cultura que podrien ajudar-nos a enlairar el nostre pensament i a enrobustir les nostres conviccions, pobres sempre intel·lectualment i àvids de saber, incapços de destriar el bon gra de la colga en el vast camp de les idees, anem a tots els sectors i no ens quedem en cap; i per aquesta versatilitat de la nostra pobre ànima mal foidada, inflem a voltes desmesuradament un partit o un moviment que, en retreure's de nou, queda flonjo com un Montgolfier esgotat.

La República serà mereixedora d'elogis si envesteix amb pit valent aquest greu i urgent problema de l'Escola. A Catalunya, una vegada reconeguts els drets que defineix l'Estatut, s'haurà acabat per sempre la tragèdia de l'obrer català que ni sap la seva llengua ni la castellana per haver-lo obligat a aprendre amb un instrument filològic, l'ús i maneig del qual desconeixia. L'obrer català de la pròxima generació, donades les nostres aptituds indiscutibles per l'estudi i el treball instruit i edu-

(Segueix a la pàgina 8)

El problema del proveïment de carn a Barcelona

I

Les nostres mestresses de casa saben bé prou, per les angúnies i els mals de caps que els causa, que la carn és un dels articles que dona lloc a més irregularitats, tant pel que fa al preu com al seu proveïment. Per poc fi de nas que se sigui, tot seguit es pot comprendre que des de les prades de Galícia, d'on ve gairebé tot el bestiar que es consumeix a la nostra ciutat, fins als mercats de la Boqueria o de Santa Catarina, o al carnisser del carrer, o bé a la cooperativa d'on som socis, poden passar moltes de coses en un camí tan llarg, i aquestes coses no són pas, precisament, gaire satisfactòries per als interessos del consumidor, l'etern esquilat (*l'éternel tondu*), com diu el nostre amic Gide.

En afers d'aquesta mena, si se'n vol treure l'entrellat, heu de cercar l'intermediari. És fama que l'escorxadador municipal de Barcelona és un eixopluc de negocis bruts, o si més no, un niu de raons. El problema de la carn a Barcelona, essent com és un dels que tenen una importància més vital per a la població, ha estat completament desatès pels Ajuntaments anteriors i s'ha deixat campar per les seves aquest eixam d'intermediaris que han bastit una organització absurda, de la qual cada tres per quatre ens cal pagar les conseqüències, amb carn dolenta, preus alts i escassetat de mercaderia. Sort que en aquests darrers temps s'han aplicat alguns paliatius, que si bé aparentment aminoren la gravetat del mal, deixen subsistir, amb tota llur integritat, les causes del problema.

Aquests darrers dies vam tenir coneixement que el nostre company i amic en Josep Duran i Guàrdia, regidor de la U. S. C. a l'Ajuntament de Barcelona, havia tornat de Galícia, on va anar junt amb d'altres regidors, comissionat pel nostre Ajuntament, per estudiar sobre el terreny les causes que ens han portat a la situació actual.

L'anàrem a emprendre i li vàrem demanar una entrevista, a la qual ell accedí amablement, i el resultat d'ella són aquestes ratlles que tracten de reflectir amb exactitud els diversos aspectes que presenta actualment el problema com així mateix el criteri del nostre amic—criteri que ens permetem de subscriure amb tota la seva integritat—sobre la manera de resoldre'l.

Potser abans d'entrar en matèria, no estarà de més que diguem quatre paraules sobre el nostre amic. Obrer teixidor fins els vint-i-cinc anys, des de molt jove net intervingué en les organitzacions sindicals i més tard ingressà en el moviment cooperatiu català, del qual ha estat un dels seus

«Cal que els consumidors s'organitzin», ens diu en Josep Duran i Guàrdia, regidor socialista

animadors. És un veritable *selfmade-man*; jove encara, de dia en dia augmenta la seva capacitat en matèries d'economia social. El seu càrrec de secretari de la Federació de Cooperatives de Catalunya li ha permès especialitzar-se en problemes de proveïments i en l'Ajuntament de Barcelona és un dels homes que pot fer en aquest sentit una tasca més positiva i més benefactora a la població obrera de Barcelona.

Hi ha manca de bestiar a Espanya

Un punt d'ordre general que cal tenir en compte en tractar aquest problema: és el de la manca de bestiar a Espanya. Gairebé tota la carn que es consum a tot al nord i centre de la península prové de Galícia i és evident que aquesta regió, per densa que sigui en població animal, no pot abastir regularment els nuclis urbans més importants d'Espanya. Tot el gros del consum de carn de Madrid ve de Galícia i com a complement,

sols hi ha els mercats, bastant pobres, de Castella.

Igual passa a Barcelona. A Catalunya només tenim un mercat de relativa importància que pot enviar bestiar a Barcelona i és el de Girona, el qual recull tota la mercaderia de l'Empordà. Tota la resta de la carn, ve també de Galícia.

Cal fomentar la ramaderia

Per remeiar aquesta crisi, cal que el Govern emprengui una política de franca protecció a la ramaderia, mes no com fins ara s'ha vingut fent amb mesures aranzelàries proteccionistes creades per afavorir quatre grossos comerciants i quatre latifundistes, sinó anant en ajut del petit camperol, donant-li tota mena d'avantatges per tal que es pugui posar en contacte directe amb el consumidor. Una mesura de sana política seria permetre l'entrada de bestiar estranger, sobre tot de vaques suïsses, per fomentar

la recia i la població de regions que per llurs condicions naturals estan en mesura de rebre grans contingents de bestiar.

Tota la part alta de Catalunya podria ésser un gran camp de reserva per a proveir abastament els nuclis urbans del nostre Estat; les necessitats de Barcelona ho demanen temps ha. Cal fomentar també la creació de cooperatives o sindicats pecuaris, els quals a més d'establir diversos serveis d'assegurament i preveïció a favor de llurs associats, valoritzen la mercaderia i alliberen els petits criadors de les urpes dels comerciants intermediaris. Aquestes cooperatives poden arribar a establir escorxadors en el lloc d'origen per tal d'enviar ja la carn en canal i descongestionar d'aquesta manera l'escorxadador central del mercat consumidor. Aquest sistema d'escorxadors cooperatius ha estat aplicat ja a Galícia amb més bona voluntat que sort, degut a l'apatia i a l'hostilitat amb què els governs han vist aquesta obra.

El futur departament agrícola de la Generalitat té una gran tasca a realitzar a Catalunya en aquest sentit.

LLUÍS ARDIACA

L'ESTATUT DE CATALUNYA

Diuenge passat el poble de Catalunya votà gairebé per unanimitat, entusiàsticament, l'Estatut que ha de donar la llibertat a la nostra terra.

Diada altament memorable que ens porta la vida i la justícia a la nostra Catalunya.

Magnífics horitzons se'ns obren.

Amb l'Estatut, Catalunya es reincorpora a la civilització i sabrà esdevenir un poble avançat, amb un evident relleu, sempre, dintre la Federació a la qual ingressa voluntàriament. El gest de Catalunya abandonant els seus passats extremismes — compartits per tots — per a empenyer els pobles ibèrics a formar un conglomerat potent amb perfecta autonomia cada un dels seus components, és quelcom exemplar. Catalunya podia mantenir la seva passada, recentíssima actitud amb la confiança gens utòpica d'assolir un dia llunyà o prò-

xim la completa independència, i no ha volgut fer-ho. El món tendeix cada dia més a una gran Federació d'Estats, primer graó del veritable internacionalisme, i Catalunya s'ha complagut a donar aquest exemple de posar-se al davant del moviment. Renuncia gustosament a una part important de la seva personalitat a profit d'un bé superior, d'un major progrés i de la pau mundial. Aquesta és la resposta que dona la nostra terra als que ens han acusat—alguns encara ens n'acusen—de reaccionaris.

Volem federar-nos amb Espanya, però volem igualment que Espanya sigui federal i que cridi a la germana Portugal. Catalunya, alhora que ha votat la seva llibertat, ha votat per la grandesa d'Espanya. La primera República espanyola va caure pel seu centralisme; no volem, homes socia-

listes, que la segona República porti també una vida efímera.

El nostre deure, ara, és impedir que el Parlament toqui una sola lletra de l'Estatut que diuenge aprovà Catalunya sencera. Ni el Parlament ni Espanya no són ningú per a corregir en res la voluntat de tot un poble i, encara, dels forasters—bella comprensió—que hi viuen. Altrament, seria un gest indigne no estar reconeguts a l'actitud abnegada de Catalunya.

I des d'aquest moment ens cal, a nosaltres, pensar ja en l'estructuració de la pàtria alliberada. Hem de fer que Catalunya sigui també un exemple d'organització; ho exigeix la nostra civilització i, a més, el nostre orgull ferit pels dubtes de certs homes de Madrid. Com a socialistes, a més, tenim el deure d'accelerar la vinguda de la nostra Catalunya.

J. ROURE I TORENT

Unió Socialista de Catalunya

El Comitè Executiu i la situació política

Sessió extraordinària de 28 de juliol. — Presents: Barjau, Torras i Comorera. Absents amb avís: Coloma i Capdevila. Parlamentaris presents: Josep Xirau i M. Serra i Moret. Després d'un canvi d'impressions s'aprova per unanimitat la següent proposició del company Comorera:

«El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya reunit en sessió extraordinària per a examinar la situació política peninsular i particularment la del Govern provisional de la República:

«Considerant que la continuació en el poder del Govern provisional equival a un mal menor.

«Que la formació d'un govern parlamentari podria tenir com a conse-

qüències immediates una possible desarticulació del poder revolucionari, una solució de continuïtat en l'obra de la revolució.

«Que és absolutament necessari que les Constituents acabin les seves específiques tasques d'aprovar l'Estatut de Catalunya i la Constitució de la República el més aviat possible i amb la màxima serenitat espiritual possible.

«Que per motius extrínsecs al propi Govern provisional tota solució de continuïtat podria portar-nos a la dictadura personal dita republicana o a una successió lamentable de governs sense autoritat moral ni prestigi polític.

«La Unió Socialista de Catalunya resol:

1.er No oposar-se a la continuació del Govern provisional.

2.^{on} Però sense renunciar a les seves discrepàncies amb l'obra desenvolupada fins ara, i d'ací endavant, i reservant-se tota llibertat d'acció, de crítica i de censura, si cal, en l'hora oportuna.»

CARNETS

Es prega als socis de la Secció de Barcelona passin per l'estatge social a retirar el carnet. Hores d'oficina: tots els dies hàbils de les sis a les vuit hores; Carme, 3, pral.

Company! Si sentiu les inquietuds que dignifiquen la condició humana dels oprimits, subscribiu-vos i propagueu

JUSTICIA SOCIAL
únic periòdic socialista en català.

EL CERCLE VICIÓS

(continuació de la pàgina 3)

tia. La reforma de l'educació. La creació d'una contribució d'utilitats, que realment s'apliqui als profits de la indústria i del comerç. En una paraula, s'imposa desgrava el petit assalariat, carregant-ho al que té beneficis o rendes sobreres.

No es necessita inventar res. Tenim ben a prop les solucions a aquests problemes, tal com s'han resolt a Anglaterra.

Tot el que sia seguir un altre camí és rodar dintre el cercle viciós i no ens porta enlloc.

J. M. COLL MASAGUER

ELS HOMES DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

C O S E S D I T E S

LA PATRIA

JOSEP XIRAU

Josep Xirau, catedràtic de Dret a la Universitat de Barcelona, té sobretot vocació de jurista. Per això, tal vegada, ha concebut tothora la política com una aplicació concreta del Dret immanent. Com a jurista, doncs, més que com a polític en el sentit vulgar del mot, s'ha trobat complicat en les

conspiracions revolucionàries per establir el Dret inèdit. Per la Revolució que definia i estructurava amb els seus pensaments millors, ha conegut moments de persecució i nits d'exili.

Si hem pogut dir, en termes generals, que Alomar és el verb del Partit, i Serra la doctrina, i Campalans l'esforç de cada dia, hauríem d'afegir-hi que Josep Xirau és el jurista del Partit. Potser la missió del Socialisme, en el fons, no és altra que destruir per sempre més el Dret Romà. El jurista és, doncs, important. Els obrers socialistes necessiten, a llur servei, homes ensinistrats en totes les tècniques, capaços d'aplicar dintre llur camp d'acció les nostres concepcions renovadores.

Aquest Josep Xirau que està al servei nostre no és, però, un home limitat com els simples tècnics. És un home esportiu i obert i, en la intimitat, un bon camarada. Com a ciutadà, tot i que això li costa de vegades violen-

tar un xic la seva vocació, compleix els deures que té o que li imposen. I ho fa com cal!

Es mou naturalment fora del seu camp d'ensenyament i d'estudi, de lleis i procediments. Maneja destreument les assemblees, sense renou. El recordem indistintament per les seves intervencions en reunions nostres o pel seu bon humor de Perpinyà, en els mesos d'exili, quan anàvem plegats pels camins solitaris de l'horta, plens de bel·leses, a trencar el glaç dels reguerons a cops de pedra, tot parlant de mil coses vagues i concretant projectes per a avui.

Si Alomar ha estat sempre President d'honor del nostre Partit, Josep Xirau n'ha estat alguna vegada President efectiu. N'ha estat sacrificant-se, deixant sovint per nosaltres moltes estones de treball professional intens i pesant. Llavors aquest home de nissaga docta—d'aquelles nissagues abundoses a Catalunya, pròdigues en ciutadans de relleu i en servidors lleials de la llibertat, de les quals la seva terra empordanesa és particularment fecunda—, que renovava la Universitat catalana formant generacions d'estudiants aciençats i lliures, semblava que prosseguís la seva tasca d'educador en les reunions del Partit.

Ara aquest professor dinàmic i estudios, impulsat per la Revolució formidable que tots hem contribuït a forjar, ha estat tret de la seva càtedra estimadíssima i del seu despatx tothora laboriós per anar a les Constituints en nom nostre. El poble li ha donat novament prova de confiança, per qui és i per allò que representa: el nostre Partit. No endebades hagué d'emigrar, després del moviment de desembre, perquè l'autoritat facciosa d'aquell temps el considerava representant nostre en el Comitè revolucionari.

Es d'esperar que la tasca d'aquest amic, documentat i àgil, serà també profitosa per Catalunya. La seva coneixença de la vida de Madrid i el gran prestigi que allí té seran nous factors d'èxit per a ell, per a Catalunya i per al Partit—en última instància, per als ideals.

GRANIER-BARRERA

Les obres de Molière traduïdes per Alfons Maseras. — (Editorial Barcino. Els clàssics del món. — Barcelona, 1931).

A l'obra valiosíssima de l'Editorial Barcino, s'hi ha afegit la traducció de les obres completes de Shakespeare i de Molière; l'edició luxosa, una de les coses més serioses que ha donat el moviment bibliòfil català, fa molt més estimable la labor.

Amb motiu de l'aparició del segon volum de les obres de Molière, sempre al·liconador, remarcuem la versió perfecta que en fa l'amic Alfons Maseras.

Tomàs Garcés: «Paradís». — (Editorial Altés. Edicions La Branca. — Barcelona, 1931).

La buida verbositat d'aquell Tomàs Garcés coronat per l'èxit, ha esdevin-

gut poesia madura, graciosa i justa d'imatges. Poesia pura, és a dir, encís del vers i de l'estrofa com a tals. Els poemes de les dues primeres parts són, en general, coses remarcables. El popularisme del Garcés d'adés, avui, endegat per la intel·ligència, dona noblesa a les composicions; la fredor, s'ha perdut sota l'escalf de l'elegància poètica. Tal vegada, «Paradís» no obtindrà l'èxit ressonant de les «Vint cançons», però Tomàs Garcés ara és un poeta i no solament un versificador.

Ramon Juncadella: «L'encís del cap-al-tard». Prefaci de Josep M. de Sagarra. — (Publicacions de «La Revista», n.º 90. Barcelona, 1931).

Poesia punyent, trista, gairebé tràgica. Poesia amarada d'emoció. Ramon Juncadella, ànima castigada pel dolor de la malaltia física, es projecta tot en la seva obra breu. El món, per ell, no té més bel·lesa que la solitud a muntanya en el cap-al-tard. Sagarra, en els justos mots proemials, diu que la poesia d'aquest jove mort als

Per a nosaltres, els socialistes catalans, patriotisme vol dir únicament voluntat de fer la pàtria digna. Que la pàtria, per a nosaltres, no és cap entitat metafísica, no és cap mite, no és cap dogma, no és cap divinitat fabulosa a la qual es degui un culte cec i irracional.

En l'home intelligent, els ideals bon xic racionals i abstractes d'humanitat i els ideals concrets i instintius de pàtria tendeixen a entrepenetrar-se i a confondre's. Que per a tot ésser humà concret (i l'home abstracte és una pura abstracció) nascut en un lloc determinat de la terra la més alta figuració de la humanitat, l'única que pot parlar directament al seu cor i a la seva consciència, es troba cristallitzada en el grup d'homes que l'envolta i li permet de conèixer-se a si mateix i a través del qual solament li serà possible d'enlairar-se a la universalitat: la nació.

I per a nosaltres, la pàtria catalana vol dir sobretot el grup d'homes que viuen a Catalunya i tenen una voluntat col·lectiva de convivència i de progrés, vinguin de les terres que vinguin.

Que Catalunya no és solament aquest cel tan ple de claror, ni aquesta mar blava tan plena de camins, ni aquestes muntanyes tan plenes de feréstegues bel·leses, ni aquests suaus turons ubèrrims que pertot arreu posen un fons a la dolçor dels nostres paisatges i sembla, de vegades, que dibuixin l'exquisida silueta d'un pit femení...

Catalunya, per a nosaltres, és abans que tot i per damunt de tot, aquest arborament espiritual del nostre poble, aquesta febre per la gestació d'un

nou ordre polític i social, aquesta febre sagrada que senten tots els homes conscients de la nostra terra i que uneix en un mateix idealisme, en uns mateixos anhels per l'adveniment d'una societat millor, als que són fills de Catalunya i als que han nascut en aquelles terres d'Espanya sotmeses encara a l'esclavatge del més infamant dels caciquismes.

Catalunya no és solament — com voldrien alguns — la geografia i la història passada. És, sobretot, aquest daler regenerador que s'encomana a tots els homes que hi viuen, és a dir, aquesta voluntat d'història futura. No és la història que ens han contat, sinó la història que nosaltres volem escriure.

El nostre amor a la pàtria vol dir, doncs, el nostre amor als ideals d'emancipació humana, vol dir el nostre delit de trobar noves formes de vida col·lectiva — un nou règim social d'igualtat, de fraternitat i de justícia — per a mostrar-lo com exemple als nostres germans dels altres pobles d'Espanya, per a ofrenar-lo generosament als nostres germans, els homes de tota la terra.

Els socialistes catalans ho hem declarat mil voltes: per a assolir la llibertat veritable dels ciutadans de Catalunya, tots els sacrificis. Per a posar el govern de Catalunya en mans de la plutocràcia reaccionària i del pairalisme pomellístic, res.

La pàtria, amics, som nosaltres! Els qui amb el nostre treball l'hem feta gran, els qui amb el nostre idealisme l'hem feta digna, els qui amb els nostres sacrificis l'hem santificat...

R. CAMPALANS

Sobre l'evolució progressiva

Podríem dir, com Heràclit, que el dia és dins la nit i la nit dins el dia. Passem de l'un a l'altre per transicions tan insensibles que no ens en donem compte.

Així mateix, jo crec que passarem del Capitalisme al Socialisme, lentament, sense sotragades, per gradacions insensibles.

Darrerament he fet una experiència interessant. Davant d'adversaris decidits i intel·ligents, he pogut, sense provocar cap protesta, mostrar les etapes successives, ben poc diferents les unes de les altres, que l'evolució econòmica podrà seguir fins arribar al Socialisme.

Abans de 1914 hauria estat impossible fer unes previsions semblants sense caure en el regne de la fantasia. L'expansió industrial que ha vingut després de la guerra ens ha fet fer un salt enorme. Ara podem destriar ben netament els contorns de l'esdevinidor.

Això em recorda una frase molt justa de Walter Rathenau:

vint anys «és una secreció» escassa, però intensa, que li produïa la pròpia intoxicació espiritual. Les fuertes de l'amarguesa han fet de Ramon Juncadella un poeta de debò; la seva carrera tallada en sec als inicis, presentava la més falaguera esperança.

J. R. i T.

«No hem de creure cap predicció, cap poeta, si la imatge que ens presenta de l'esdevinidor no la podem trobar ja en el món actual i real, esguardat, això sí, amb valentia i llibertat».

B. MONTAGNON

La fi del capitalisme

«El que és més important d'aquesta depressió, no són les pèrdues dels negocis, ni els sofriments que infligeix als treballadors, sinó la seva influència damunt l'esperit dels homes. Una cosa és que els homes perdin llur treball, i altra perdre la fe. I en aquest sentit, la depressió actual és quelcom més que una circumstància passatgera de la civilització industrial, als Estats Units i a tot el món. Donades les circumstàncies en què s'ha produït — molt més universal en llur extensió i ben diferent, de caràcter, de totes les depressions passades —, és un primer desafiament, i potser el darrer, als sistemes econòmics i polítics en què ha viscut el món occidental durant més de segle i mig.» (sistema capitalista).

Reflexions de «The Business Week», òrgan financer burges nordamericà.

Els qui creuen que l'esquerrisme i l'esperit revolucionari consisteixen a parlar i escriure amb paraules crues i descordades, estan molt més a prop de Léon Daudet que dels veritables esquerrisme i esperit revolucionari.

COOPERATISME

Els interessos dels consumidors

Una de les mesures que preconitza el programa agrícola del partit conservador anglès i que s'ha presentat suau a la discussió de la Cambra de diputats, és la de fer obligatori l'ús d'un tant per cent determinat de blat indígena en totes les farineres del país, a fi de protegir d'aquesta manera l'agricultor anglès. L'aplicació d'aquesta mesura, la qual aniria acompanyada de la fixació d'una taxa mínima per al blat indígena, representaria forçosament un augment de cost del pa i per tant una disminució del nivell de vida del poble anglès. Gràcies al sistema lliurecanvista imperant fins ara a la Gran Bretanya, les farineres angleses s'han proveït gairebé exclusivament de blat canadenc i darrerament de blat soviètic, i aquesta política ha permès gaudir al poble anglès del pa més barat del món. La producció de blat indígena és de molt insuficient a les necessitats de la població anglesa i resulta sempre a un preu molt superior al blat dels «dominions» o al soviètic, cosa que explica que els moliners anglesos hagin donat preferència al blat estranger. Però el partit conservador anglès, a fi d'atraure les simpaties dels agricultors, ha cregut convenient demanar una mesura proteccionista a favor del blat anglès, sense tenir en compte — o millor, tenint-ho en compte d'una manera deliberada — que amb aquesta disposició sacrificaven els interessos generals del poble consumidor a favor d'una petita fracció de l'economia anglesa.

Contra aquesta proposició del partit conservador que — cosa curiosa — després d'haver estat rebutjada pel partit liberal, sembla que havia guanyat algunes simpaties de significats elements del «Labour Party», s'ha pronunciat resoltament el partit cooperatiu anglès (1), declarant que una mesura semblant, a més de la seva naturalesa viciosa, és altament atemptatòria als interessos dels consumidors.

«Aquest sistema d'intervenció—ha dit el secretari del Partit Cooperatiu—és d'una ineficàcia total i un mètode estúpid i costosíssim de resoldre un problema que demana procediments més enèrgics. La fixació d'una taxa mínima al blat indígena representarà un augment dels impostos generals per al contribuent, o bé l'augment del preu del pa per al consumidor. Si la diferència entre el preu del blat estranger i la taxa mínima l'ha de pagar l'Estat, això li representarà de cinc a sis milions de lliures per any, i si la càrrega l'ha de portar el consumidor, el preu del pa serà considerablement augmentat.»

La resolució del partit cooperatiu ha causat el degut efecte i es creu que el Govern es farà seu el criteri dels cooperadors anglesos.

Aquest fet és altament exemplar. A Espanya fa temps que patim d'un règim excessivament proteccionista i que ens veiem obligats a pagar el pa

dues o tres vegades més car del que podríem tenir-lo. La política econòmica de l'Estat espanyol sempre s'ha distingit per una protecció escandalosa a les minories productores, en perjudici del poble consumidor, que ha vist com el seu nivell de vida anava baixant fins a situar-se al darrer lloc dels pobles civilitzats d'Europa. Com abans amb la monarquia, com encara amb la «indivisió de la pàtria», hi ha gent que creu que el règim proteccionista és consubstancial amb la vida de la nació. L.L. A.

(1) El partit cooperatiu anglès fou fundat en 1918 a fi de defensar els interessos de les societats cooperatives angleses i els dels consumidors en general i de propugnar el programa polític de la cooperació anglesa. Per bé que afiliat al «Labour Party», el Partit Cooperatiu es reserva la independència d'acció en aquelles qüestions en què sorgissin discrepàncies entre els dos cossos polítics. Actualment el Partit Cooperatiu compta amb 2.500.000 afiliats, nou diputats al Parlament i un ministre en el gabinet laborista, A. V. Alexander, primer lord de l'Almirallat.

El Banc d'Agricultura Romanesa

Per tal d'ajudar econòmicament l'agricultura de Romania, acaba de crear-se el «Banc de l'Agricultura Romanesa», institució d'Estat formada pels ministeris d'Agricultura, de Finances i de la Indústria, amb la col·laboració d'algunes institucions financeres, singularment el Banc Central Cooperatiu. El capital lliurat per l'Estat és de 650 milions de leis, i l'aportació de les institucions financeres ha estat de 40 milions, que seran repartits en accions al portador de 1.000 leis.

Fi d'una important Cooperativa barcelonina

Com a conseqüència de l'aplicació de les noves bases de treball del personal de la Companyia de Tramvies de Barcelona, la mutualitat que tenien creada els obrers s'ha vist obligada a liquidar i amb ella ha arrossegat la Cooperativa de consum que tenia instal·lada. Abans d'aplicar-se les noves bases, la Companyia pagava la meitat de la quota dels socis de la mutualitat i la subvencionava amb la recaptació dels anuncis que explotava en els seus cotxes. Malgrat això, la mutualitat portà sempre una vida precària i en més d'una ocasió la Companyia hagué d'avançar fortes quantitats per respondre de les seves obligacions envers els socis malalts. En canvi, la Cooperativa que, malgrat haver estat creada per la mutualitat, es regia autònomament, portava una vida pròspera i els socis consumidors ja pujaven darrerament a prop de 500; mes ara, després d'haver entrat en vigor les noves bases de treball, la Companyia ha retirat tot l'ajut i les subvencions a la mutualitat, i amb un egoisme excessiu l'ha obligat a a saldar el quantios defecte que amb la Companyia tenia, cosa per la qual la mutualitat es veurà obligada a dissoldre la Cooperativa per poder pagar el deute a la Companyia.

El més dolorós del cas és que la Companyia obra en aquest cas: ajudada per un sector considerable d'empleats que, atents només a obtenir uns guanys immediats més il·lusoris que reals i desconexors de la importància de la cooperació, han fet el joc amb la Companyia per ensorrar una de les cooperatives obreres més florents i més ben orientades de Barcelona.

Films cooperatius

El comitè d'educació de la Unió Central de Cooperatives de Consum (Hamburg) acaba de publicar una llista completa dels trenta films que ha editat per a la propaganda i que són utilitzats per les cooperatives afiliades. Setze d'aquests films il·lustren les diverses activitats del servei comercial i industrial de la Unió (Grosseinkaufs-Gesellschaft Deutscher Konsumvereine, G. E. G.), un dels quals, de 1.280 metres de llargada, mostra en quatre parts els treballs de l'organització Central del G. E. G., la seva fàbrica de conserves de peix d'Altona, els seus dipòsits de fusta de Dortmund, la fàbrica de tabac d'Hamburg, les fàbriques de sabó, de pastes alimentàries i de llumins de Riesa-Gröba i les fàbriques de teixits i bombons d'Oppach. Dos altres films mostren les fàbriques de raspalls i de conserves del G. E. G. i altres tres fan relació al te de l'Índia, al cafè i a la malta. Un film especial tracta del valor de la producció cooperativa des del punt de vista de la higiene i de l'economia nacional. Hi ha per últim set films còmics que tracten aspectes de la fabricació de pastes alimentàries, de llumins, d'articles per a fumadors, etc.

La Cooperativa alemanya d'edició (Verlagsgesellschaft Deutscher Konsumvereine) ha publicat dos films, un d'ells de caràcter industrial, al qual s'ha afegit un episodi còmic relatiu a la correcció de proves, i l'altre mostrant tot el procés del tiratge de la revista popular de la Unió Cooperativa, «Konsumgenossenschaftliches Volksblatt», periòdic que es tira per un sistema moderníssim de rotogravat, en una de les instal·lacions, propietat de les cooperatives alemanyes, més perfectes d'Europa, i que aconsegueix un tiratge bi-setmanal de 1.500.000 exemplars.

COOPERACIO I SOCIALISME

II

La cooperació, considerada com a instrument de transformació social, pot i ha d'arribar a ésser una força formidable. Per això, la nostra actuació és lenta, ja que ella de per si és producte de l'experiència. Reivindicuem per a nosaltres, cooperativistes, el dret d'ésser les nostres tendes les reguladores del comerç detallista. Jutgem necessari declarar i declarem, que l'ètica cooperatista ha d'ésser i és la més forta garantia de l'ordre social.

La cooperació és una associació de consumidors procedents de les classes assalariades, que es considera a ella mateixa com l'associació més justa, per quan, en adquirir els articles als preus més avantatjosos possibles, retorna als associats consumidors la diferència del preu de cost al de venda, després d'haver satisfet les despeses generals que ocasiona tot comerç.

Les nostres associacions han d'emotllar llurs relacions socials amb altesa de mires, amplament liberals, sempre de cara al progrés i amb plena actuació democràtica, única manera d'atreure als discòls i de fer-la forta.

Hem de tenir una visió clara de la situació econòmica, no compromentent ni menys hipotecant el nostre esdevenidor. El nostre criteri, al que han de respondre els nostres fets, han de fonamentar-se dintre una moral sense màcula, única manera de resoldre els problemes que constantment s'aniran presentant, a mesura que anem avançant en la conquesta de la part del poble, que per desconexament d'uns i per aversió dels altres, resta indiferent. La cooperació a la nostra terra no dona els fruits que deuria,

Obres sobre cooperació

CLARK, EVANS. — *Financing the Consumer*. Nova York-Londres. Harper & Brothers. xii + 358 pàgines.

McPHAIL, A. J. — *Statement made on behalf of the Canadian wheat pools to the Royal Commission Inquiring into dealing in grain future, Winnipeg, April 22nd., 1931*. Canadian Wheat Pool. Winnipeg, 1931. 45 pàgines.

SERAGER, M. — *La vente à tempérament et la consommation d'après l'expérience des Etats-Unis*. Paris, Recueil Sirey, 202 pàg.

FEDERAL FARM BOARD (Departament agrícola federal). — *Grain Guide for organizing local Cooperative marketing Associations*. Bulletin núm. 5. Washington, 45 pàg.

GENOSSENSCHAFTS-ABTEILUNG DER DRESDNER BANK (Departament Cooperatiu del Banc de Dresde). — *Die Kreditgenossenschaftliche Unternehmung*. Dresde, 1931. 107 pàgines.

Es hora ja de revisar el nostre sistema aranzelari. Espanya és un dels països més proteccionistes del món, i, com a conseqüència, el nostre nivell de vida és el més miserable d'Europa.

El Comitè d'educació de la Unió Cooperativa ha editat altres dotze films de caràcter de propaganda general. Els més importants d'aquests films són «Revista de les Cooperatives alemanyes de consum» (1.360 metres) i «Ajudeu-vos vosaltres mateixos» (1.479 metres).

Tots aquests films són venuts a les cooperatives de detall a preus que varien entre 200 i 35 i adhuc 15 mares.

III

La convicció cooperatista és resultat de l'experiència, demostrada per la senzillesa de les seves operacions. D'un costat, uns companys nostres, elegits per nosaltres mateixos, en els quals deleguem la nostra representació i que administren acuradament els interessos de tots, els seus i els nostres, i que al seu degut temps, fixat per endavant, ens en donaran exacte compte. De l'altre costat, els socis que adquirim a casa nostra els gèneres que ens fan falta diàriament, i que són administrats per homes que en el seu dia ens demostraran els resultats de llur actuació.

Tot això presuposa que tots els que militem en les cooperatives, vulgues que no i pensin com vulguin, presuposa, diem, tenir una convicció socialista. Així, doncs, la majoria inconscientment, pel mer fet d'actuar dintre de la cooperació, ho fan en socialista. Res tindrà de particular que els socis de les cooperatives, i al marge d'elles, prestin llur concurs o es desplacin vers el socialisme, donant força a aquest sector de la democràcia ampliant liberal i que no té altra objectiu que el de transformar la societat en el sentit de justícia social.

Si els obrers som una part no petita en la societat, els que integrem la cooperació res no perdriem si políticament i particularment anéssim del braç amb els socialistes, amb plena consciència i decisió personal.

B. FARRE

Que els pobles que han sofert les violències de la conquesta, sien provistos de les garanties de llibertat i d'institucions d'autonomia que els permetin desenrotllar-se, pensar i obrar d'acord amb els seus propis genis, sense necessitat de modificar o trencar per la força els muntants creats per la força. Jean Jaurès

Informacions socials i econòmiques

L'atur forçós

Heus aquí les darreres xifres de l'atur forçós en el món, extretes d'un estudi de l'Oficina Internacional del Treball:

Alemanya:	4.358.153 obrers parats.
Austràlia:	113.614.
Bèlgica:	70.377 complets; 110.139 intermitents.
Austria:	246.845.
Canadà:	32.208.
Dinamarca:	45.698.
Dantzig:	24.186.
Estònia:	2.765.
Estats Units:	6.000.000.
Finlàndia:	11.491.
França:	69.205.
Anglaterra:	2.027.896 complets; 564.884 intermitents.
Hongria:	28.171.
Irlanda:	25.413.
Itàlia:	670.358.
Japó:	382.050.
Letònia:	6.390.
Noruega:	29.095.
Nova Zelanda:	37.598.
Holanda:	106.768.
Polònia:	375.317 complets; 82.768 intermitents.
Palestina:	14.400.
Romania:	43.270.
Sarre:	18.102.
Suècia:	71.882.
Suïssa:	19.020 complets; 42.036 intermitents.
Txecoslovàquia:	296.756.
Iugoslàvia:	11.391.

Parats totals	14.988.195
Parats intermitents	799.827

Total 15.788.022

Moltes d'aquestes xifres són aproximades. Molts països, Espanya compresa, no tramen xifres a l'Oficina Internacional del Treball. D'Europa manquen països importants, tota l'Amèrica antillana, central i del Sud, quasi tota Àfrica i Àsia i bona part d'Oceania.

El nombre total de parats, en el món, es calcula en 25.000.000. Tenint en compte que, en general, es tracta de l'atur industrial, ja quina xifra astronòmica no arribaríem si es tingués la mateixa cura estadística amb els treballadors del camp, del comerç, de la banca i els intel·lectuals?

Augmenta la importància de les dades que extraïem d'un estudi de l'Oficina Internacional del Treball, si deduïm el percentatge dels parats amb els totals de les poblacions industrials. Vet aquí alguns percentatges:

Alemanya, parats 30'60 per 100 de la població industrial; Austràlia, 25'8 per 100; Bèlgica, 10 per 100 dels parats complets i 15'6 per 100 dels intermitents; Canadà, 15'5 per 100; Dinamarca, 15'9 per 100; Estats Units, 17'7 per 100; Anglaterra, 16'3 per 100 dels parats complets i 4'6 per 100 dels intermitents; Hongria, 19'4 per 100; Polònia, 15'15 per 100 dels complets i 23'8 per 100 dels intermitents; Sarre, 9'6 per 100; Suècia, 19 per 100; Suïssa, 5'7 per 100 dels complets i 12'6 per 100 dels intermitents.

Més del 20 per 100 de la població treballadora mundial sofreix les terribles conseqüències morals i materials de l'atur forçós.

Balanç tràgic de la civilització capitalista!

Remeis contra l'atur forçós

El Comitè federal de la Cooperació europea recomana com a solucions de l'atur forçós: Que cada Estat organitzi la seva economia metòdicament.

Que es procuri la col·locació nacional i internacional dels obrers, i que es garantintzi als parats contra la pobresa física i moral.

Que es racionalitzin les obres públiques importants d'ordre nacional i internacional.

Que es coordinin, en cada Estat i en les

relacions europees, els mercats i les comandes per animar el mercat del treball en èpoques d'atur temporal.

Que es redueixin les hores de treball, a fi de donar feina al major nombre, però sense atemptar al mínim d'existència de cap obrer.

Són remeis, però no la solució.

I no n'hi haurà de solució definitiva mentre no es salti del règim capitalista — concurrència internacional, producció anàrquica — al règim socialista — cooperació internacional i producció nacionalitzada pel consum.

Consell Nacional d'Investigacions Socials i Econòmiques

M. Alfred Speakman ha presentat a la Cambra dels Comuns del Canadà un projecte de llei creant un Consell nacional d'Investigacions socials i econòmiques. Entre altres, aquest Consell estudiarà els següents problemes:

Comparació dels preus de cost de la indústria i de l'agricultura; fons i extensió del crèdit; preu de l'argent; extensió del deute flotant o obligatori i dels seus efectes sobre l'agricultura i les indústries en general; poder adquisitiu, fons i distribució; substitució de la mà d'obra per la màquina en els diversos dominis de l'activitat industrial, compresa l'agricultura; comparació dels preus que rep el productor i dels que paga el consumidor; llurs causes; publicitat, compreses les despeses de venda; doble emprament; diverses formes de transport. Fluctuació del nivell dels preus, absoluta i relativa. Importància relativa i remuneració del capital, de l'administració i de la mà d'obra en la indústria. Estabilització i restricció de la producció i relacions que tenen amb els cicles periòdics de marasma. Relacions entre la producció i el poder adquisitiu, d'una part, i les hores de treball i els salaris, de l'altra. Concentració de la potència financiera i dels mitjans de producció; progrés dels mètodes de magatzems i sucursals o associats en sindicats; el crèdit en el comerç a la menuda i la venda a fiat; relacions que existeixen entre aquests règims i els preus i el cost de distribució de les mercaderies.

Entén, també, M. Speakman, que «interessa obtenir dades verídiques sobre les grans experiències que es fan al món, com la que prova avui Rússia. Aquesta experiència de centralització de la direcció és, probablement, la més vasta que mai s'hagi conegut, i, des de certs punts de vista, és la conseqüència lògica del mètode de centralització que s'ha seguit i es segueix en tots els països».

La fallida del capitalisme

Heus ací les xifres, totals que dona una revista comercial alemanya sobre les fallides hagudes en aquests darrers quatre anys en dotze països:

	1927	1928	1929	1930
Estats Units . . .	23.784	23.844	22.908	26.000
Itàlia	11.328	12.348	12.912	15.000
Alemanya	5.606	7.980	9.852	12.000
França	8.268	8.200	8.712	9.000
Gran Bretanya . .	7.500	7.632	7.368	8.000
Txecoslovàquia . .	2.928	2.664	3.516	5.000
Holanda	3.552	3.156	2.784	3.000
Hongria	1.902	1.584	2.232	2.500
Polònia	204	288	516	900
Suïssa	924	804	228	850
Finlàndia	348	288	516	800
Austria	624	588	576	700
	66.152	69.376	72.720	83.750

La presistència d'Itàlia a ocupar el segon lloc d'aquesta trista relació ens diu amb molta més eloqüència que no ho farien cent discursos i cent articles, quina és la situació d'aquell pobre país sota la fèrula del feixisme.

L'economia capitalista

Retallam del butlletí de la Federació Internacional d'Obrers del Transport:

«En el Brasil han estat destruïts 4 milions de mates de cafè per tal de limitar la pollita a 15 milions de sacs. En aquest país és un fet de cada dia cremar grans quantitats de cafè destinades al consum. En virtut de la declaració de l'Institut del Consum del Cafè del Brasil, segons la qual el cafè pot ésser usat com adob, han destinat 60.000 sacs a aquest ús.

«A Alemanya han estat llançades grans quantitats de sucre a fi d'assegurar preus ben alts al que es destina al mercat, preus que compensaran a bastament la «pèrdua soferta».

«La Companyia Comercial Holandesa de les Índies Orientals ha fet destruir centenars de tones d'espècies per tal de mantenir els preus alts.

PROGRÉS

Tan sols ens cal donar una lleugera mirada a la mestressa de la vida, la Història, per a comprendre que la progressió no s'ha limitat mai a una època particular i que és realment indefinida.

Els homes senten que la societat es mou i sentint-ho tenen l'obligació d'exercir una influència benefactora en les seves transformacions. Vulguem o no, el present es modifica sense parar i nosaltres conscients d'aquesta modificació, no podem fer altra cosa que conduir-la per llocs viables si no volem passar per la vergonya d'ésser arrossegats per aquest mateix corrent.

Les antigues filosofies concebien el moviment de les societats per causes purament accidentals; les modernes, ho consideren per causes purament progressives. No fóra, doncs, un gran avantatge per l'home, conèixer la condició en què viu i aplicar la seva intel·ligència al desenvolupament d'aquest progrés?

Estem assistint actualment a una revolució motivada, potser, per l'impuls de la ciència i de la indústria; aquesta revolució ens porta obligadament a resoldre dues necessitats imperioses: la del progrés i la de l'ordre; però, la de l'ordre dintre el progrés, no aquella classe d'ordre, sinó d'humiliació, a què voldrien sotmetre'ns els partits retrògrades. Seria social i seria humà, aspirar a una conciliació d'aquests partits; i s'aconseguiria, deixant el partit de «l'ordre» d'ésser retrògrad i el partit del progrés d'ésser revolucionari. Creure que l'ordre és possible per a la restauració del passat, potser és un error; creure que la lluita indefinida per a la destrucció de les coses antigues és prou per a les societats, potser n'és un altre.

Sabem que un dels passos més difícils de l'actual règim és la reglamentació de les condicions del treball; són necessàries i s'imposen. Els obrers són víctimes de les competències dels amos i víctimes de les competències que es fan entre ells. D'aquí en ve el baix preu dels salaris, la misèria, el treball forçat dels menors i les funestes alteracions en la salut de les poblacions obreres.

Hem de pensar que aquestes mutacions que es compleixen espontàniament per les forces instintives del cos social, seran ateses, estudiades, afavorides, regularitzades pels actuals homes d'Estat, a fi de donar

»En els Estats Units i Egipte es cremen grans quantitats de mates de cotó al mateix objecte.

»A França es llença en cada collita una mar de vi per tal de no comprar bocois nous.

»Els venedors d'automòbils de Palm Beach (Florida, Estats Units) compren cotxes vells i els cremen per tal d'evitar la competència del comerç de segona mà.

»En el Canadà, durant l'hivern, es destinen grans plantacions de blat a pastura de bestiar.»

I mentrestant nosaltres paguem el cafè a 10 i 12 pessetes el quilo, el sucre a 1'60, la canyella a 16, el pa a 0'70, és a dir, preus quatre o cinc vegades superior al que podria tenir aquests productes si arribessin a les nostres mans per mitjà d'una economia no subjecta a les aberracions del sistema capitalista, sinó inspirada exclusivament en la satisfacció de les necessitats humanes!

satisfacció a aquest estat latent de progrés. Com més s'esborri la distinció de classes, més es regularitzaran les condicions de treball; com més positiva esdevingui l'educació, més possible serà de fer-la universal; com menys les societats puguin ésser explotades a favor de cap casta, més seran dirigides vers la recerca de l'avantatge comú.

Honorarem aquest progrés si amb els nostres esforços fem prevaler les idees generals sobre les idees particulars, les nocions de justícia sobre les d'interès, la raó sobre les passions, en una paraula, tot el que desenrotlli les facultats superiors de l'home.

Sols l'espectacle de les transformacions en el temps ha pogut conduir la nostra intel·ligència a pensar que totes les combinacions destinades a immobilitzar un estat social han estat infructuoses i que sempre una força més potent, com ha estat la consciència ciutadana, ha enrunat les institucions en aparença més sòlides. Per això, si el nostre prec valgués, diríem als polítics que no deixessin que la seva actuació fos cega; que la seva missió no és la de combatre, sinó la de servir sempre a l'opinió i utilitzar, pel major profit de les societats, la força natural que els és inherent i que les transforma.

JOSEP RAGULL VILARÓ

L'esperit nou a Espanya

L'escena és a Madrid. Hotel aristocràtic, prop del Passeig de la Castellana.

Un religiós entra autoritàriament a la casa i comença a pujar les escales. Però el porter l'atura amb veu forta:

—No es pot pujar!

—Però, jo tinc el costum...

—No es pot pujar. El senyor Marqués m'ha prohibit que deixi passar cap captaire.

El freret, despitat, es para, treu de la butxaca un crucifix i, parodiant un gest històric, l'ensenya al canóerber: —I a aquest, ¿li prohibiràs que pugi?

Aleshores el porter, conciliant:

—No, no. Però que hi pugi sol!

(De L'Europe Nouvelle.)

Dels articles firmats en són responsables llurs autors.

ACCIO SINDICAL

L'obrer necessita de la intervenció política per a activar la conquesta de les reivindicacions

L'obrerisme, com tots els problemes socials, no és de la simplicitat ni de l'eixutesa a què l'actual organització sindical l'ha arribat a reduir. Fatalment, els corrents porten a demanar que aquest bloc formidable, que ha conegut en els rangs de l'element essencialment productor l'esperit de classe, es canalitzi i doni a la seva força tot el contingut espiritual que ara li manca. No podrà, l'obrer català, ben aviat, sentir-se satisfet de veure tan migrada, tan fora del curs normal de les fonts de dret, tan desviada

EL CAMÍ DELS QUE VÉEN

(Continuació de la pàgina 9)

cat en la seva llengua segons les normes més racionals, recollit a l'entrar al taller o al camp per l'Ensenyament Professional, dirigit i encoratjat pels centres de cultura, pel servei inestimable de les Biblioteques Populares, desenvolupat físicament per la pràctica de l'esport (no pel seu espectacle), ens donarà una societat d'elements forts i conscients que faran recular cada dia més de pressa les injustícies i els desnívells socials.

Nosaltres, els obrers d'avui, els fruits raquífics de l'Escola de la monarquia jesuítica, no som capaços de grans coses i no farem gran cosa. Ens manquen totes les tècniques: les del llenguatge, de la cultura, de la professió, de la idea.

A malgrat d'aquestes dificultats, podem i devem aspirar a un món millor. Hi anirem indubtablement si sabem conservar i eixamplar el caire democràtic de la República. Anirem per aquest camí i per cap més. Jo voldria (no per vanitat) que tots els obrers d'Espanya i de Catalunya em llegissin. Jo voldria que fos oïda en el món proletari la veu d'un company que ha sofert, sofreix i sofrirà d'haver estat esguerrat intel·lectualment a l'Escola vergonyosa del règim extingit. Jo voldria que l'obrer no considerés la República Democràtica ni com un fi ni com un engany, però sí com el punt de depart vers un món nou, prenyat de promeses fecundes. A aquest món hi anirem si passem primer per l'Escola, per l'Escola que hem de forjar lliure de prejudicis i prou gran perquè hi capiga tothom. Una Escola així sols la tindrem en una República de llibertat. L'acció dels que no afavoriren els déus consistirà a enfortir aquesta República i fer-la gran cada dia més en el sentit de la llibertat. Jamai transformar-la ni deixar-la transformar en dictadura, enc que es digui proletària. La dictadura és dogmàtica i el dogma és el pitjor enemic de l'home.

I creieu-me, amics meus. Si amb les nostres espatlles aguantem un règim de llibertat política i de progrés social i donem temps als fills nostres perquè beguin en les fonts pures i regales de l'Escola, demà, en trobar-se ells amb les eines formidables que aquesta els haurà proporcionat, es descobriran davant nostre i ens beneiran, a nosaltres, pobres baldats de l'Intel·lecte, ànimes en pena que infantà un règim obscurantista, avui mort i enterrat. CARLES CARQUÉS

dels procediments responsables i tan migradament personificada, en uns elements directores que han portat el blasme a la intervenció política i als processos democràtics, fins a situar-se al marge absolut de lleis i de responsabilitats, la seva tasca social.

El llevat revolucionari que hi ha infós en l'estament obrer ha de portar la seva intervenció fins a l'entranya de les noves orientacions. Aquesta força immensa, ara mig perduda i difosa, en una acció simplement coercitiva i mancada d'encarrilament, ha de polimeritzar-se, ha de fer sentir en tots els medis on la seva influència sigui precisa, la raó de l'home de treball, enfront de la usurpació capitalista. I el terreny més favorable no és pas de cara al màuser, ni de cara a la repressió, sinó on la seva personalitat val tant com la del burgès i on la raó de la majoria s'imposa. En el govern, mitjançant les doctrines socialistes.

El sindicalisme català, manca d'un contingut polític, manca, podríem dir-ne, de cervell, i només té el puny clos, i es llança a una tàctica que pot portar a la més caòtica de les situacions. Els elements conductors d'aquesta força reconeixen, per una part, que no poden superar la forma estatal de la república, però no volen, per altra, portar l'obrerisme en el pla d'un sector governant, d'un sector que fatalment està cridat a tenir la veu més forta, la intervenció més decisiva en els grans problemes de la vida, que deuen derivar-se del règim polític. Volen mantenir l'obrer irredent, a remolc, per una inhibició absurda, opressora i eixorca.

La política del sindicalisme és avui baixa de sostre i porta fatalment a una situació, en què l'espiritualitat, l'afany de conquestes remuneratives i també morals, la necessitat de deixar empremta en les qüestions de dret, farà vessar per damunt de l'estretesa de mires el contingut essencial de l'obrerisme amb la brumera dels selectes, que escaparà al seu control. Aquestes vetes d'anarquisme, que volen dibuixar ara dins aquest obrer conscient, positivista, assenyat, però ferm en les seves posicions, que és l'obrer català, no podrà donar aquest derivatiu. L'anarquisme és un alcaïde, impracticable, és una utopia, i l'obrer sap de sobres que en el terreny de realitats, que necessita, aquesta hiperestèsia, del sentiment emancipador, és suïcida. L'obrer ha de trobar l'encaix just dins la doctrina socialista, concrecionada en un partit valent, decididor de situacions, orientador ferm del treball i que no vagi a remolc de l'obrer, sinó anticipant-se-li, tot comptant amb la seva confiança. Un partit amb programa, amb intervenció i amb solvència, pels seus homes. Un partit que parli el mateix llenguatge dels obrers, que sigui pasat amb la seva essència i que sigui el reflexe de la seva personalitat dins el camp polític; paper que fins ara ha estat negligit, absurdament i per una degeneració capitalista i burgesa de la política catalana, pels partits històrics. L'obrer ha vist que se li reclamava la seva força, se li demanava el vot, amb programes que l'han defraudat. L'apoliticisme obrer durarà fins que trobi el seu partit, el seu,

el del treball, i aquest és el que l'ideari de la Unió Socialista de Catalunya personifica.

El sindicalisme ha fet una tasca formidable. Una tasca de transició, que serà la que donarà i dona ja a la política catalana el caient d'esquerrisme, que li cal per a ésser reflex d'una societat justa on el treball tingui les seves prerrogatives garantitzades. L'obrer català necessita l'ajut i la força moral, la transparència de mètodes i el rectilíneisme en l'acció, que els sindicats no poden sempre donar-li. Necessita completar la seva personalitat amputada, amb un programa social viable. I necessita que aquestes millores, aquestes conquestes, siguin fruit d'una raó, i no d'imposicions que poden portar, per l'exigència, no a la substitució senzillament del règim capitalista, sinó a una situació caòtica, tenebrosa, per manca de talla o per miopia en els menadors d'un corrent

que ja no troba l'encaix en la visió massa estreta que s'ha imposat el problema més transcendent que viu plantejat al món.

L'obrer cal que governi, per damunt de tot, perquè és la clau de la societat, i no pot sostreure's de sentir-se home, i per tant democràcia. No pas automàtica, ni «robot» a qui la màquina hagi atut tot el sensor i hagi mort tota voluntat i hagi renunciat a tot dret d'iniciativa. I ara no governa. Ara fa de trabucaire, i aquest pla no és digne d'ell, ni a la fi tampoc profitós. Cal que la ideologia socialitzant li torni a donar els drets innegables de l'home, tot el que la civilització ha fet de bo per a ell. I per damunt de tot, la conquesta dels mitjans de democràcia, i el govern per a socialitzar la producció i fer la societat més humana i menys lloparra.

VERITAS

ERRORS SINDICALS

Cada vegada que observem o estudiem l'actuació dels sindicats obrers, ens acut a la imaginació, per pura i simple associació d'idees, la imatge de l'home entossudit a enderrocar a cops de cap una ciclòpia muralla. I aquesta percepció instintiva ens reporta una penosíssima impressió.

Per això ens hem decidit avui a prendre la ploma, amb la franca i perillosa, potser—intenció d'exposar quins són, al nostre entendre, els principals errors en què incorren les organitzacions obreres a casa nostra.

Aquests són, segons la manera que tenim de veure les coses: l'apoliticisme, l'accent anarquista i la declaració de vagues com a sistema.

Dediquem aquest article a parlar del primer.

L'apoliticisme dels Sindicats té com a immediata conseqüència, la cessió a les classes oligàrquiques i explotadores de tots els organismes estatals que concentrats en llurs mans es converteixen en empírics mitjans coercitius per oprimir les classes treballadores. És simplement, fent una frase gràfica, oferir al capitalisme, amb la màxima galania, el coltell pseudo-democràtic amb el qual després serem occits. Si els obrers i amb ells els Sindicats, en lloc de girar-se d'esquena a la política, en sentissin apetència i aspirassin a la intervenció i s'hi llancessin de ple, altra cosa fóra.

Sembla, però, que per una banda no hi ha altra cosa que un afer de confiança. Hem sentit dir molt sovint als mateixos obrers, que quan els seus representants assolissin una representació parlamentària, d'administració o executiva, s'oblidarien de llur procedència social.

Els que això diuen ens fan pena i llàstima a la vegada.

Ens fan pena i llàstima perquè ens donen a entendre quina fóra la seva actitud de trobar-se en aquest cas...

Què millor per als obrers que tenir representació en tots els organismes oficials de la nació?

Què millor per als obrers que el control de la direcció i la direcció mateixa dels afers socials, econòmics i polítics del país? Per què aquesta obcecada obsessió a cedir eternament en mans de les classes explotadores els mitjans de govern del nostre poble?

Mantes voltes hem sentit parlar de la insuficiència i incapacitat política dels nostres obrers. No sabem quina quantitat de verisme i quina quantitat de mite hi ha incloses en aquesta afirmació.

Acceptant, però, el pitjor dels casos—que ja és acceptar—o sigui que entre els elements obrers, no hi ha homes prou aptes per a la intervenció política, diguem-nos si costaria gran cosa que la mateixa organització sindical s'encarregués de proporcionar a aquells que demostrassin predisposició i aptituds, les facilitats necessàries per a obtenir una educació política suficient.

D'aquesta manera els obrers hauríem d'abandonar la posició excessivament còmoda d'espectadors i crítics que ens hem atorgat tan gratuïtament nosaltres mateixos, en el que fa referència a les qüestions político-económico-socials i acceptar sense més preàmbuls ni dilacions el paper eminentment responsable d'actors en la gran obra social.

I demostrar aleshores, que tant com criticar sabem orientar i construir.

JOSEP MIRET

De la Joventut Socialista

“La crisi econòmica mundial palesa la necessitat de fer un esforç decisiu per a finir la transició del règim capitalista, causa fonamental de l'atur, al règim socialista”. (Declaració del Comitè Executiu de la Internacional Obrera Socialista).